

Z. NÉMETH ISTVÁN

A királyficsúr és a geriffmadár könnye

(részlet a meseregényből)

Rippi nyugalma nem tartott sokáig. Hamarosan nagy zirregés-zürrögés támadt a fa levelei között, megmozdultak az ágak, és egy fémes, sípoló hangot hallott.

– Ébredj, ébredj, vén gonosz banya!

– Hé! Jaj! Mi ez? Ki vagy? – hebegte a böszörkény éppen virrasztó feje.

– Én a kétütemű lódarázs vagyok, és azért jöttem, hogy szövetséget kössek veled.

Erre aztán felébredt a böszörkény másik feje is, és Rippi igencsak hegyezte a fülét, hogy egyetlen szóról se maradjon le.

– Néhányan rendkívül elégedetlenek vagyunk azzal, amit Grimmanó az utóbbi időben művel a Mesevilágban. A hatlovas hintóra rádönti a tintát, a Peggazus szárnyát töri, és nincs, aki meggyógyítsa, ráadásul már Alfagyula is hattyúdalát éneklí, és úgy röppen majd ki a történetből, hogy megfelelő hallgatóságot sem toborzott neki senki.

Itt egy pillanatnyi szünet következett, majd fülsértő nyikorgás.

– A Mesék Nagy Mágusa engem pedig hagy megrozsdásodni. Ezzel szemben a Rippi nevű, rímesen rossz gebe? Aki sárga, mint a kikerics, kissé kancsalul állnak a szemei, oldalát furcsa foltok borítják, és még senki sem látta fogat mosni? Nos, fogadni mernék, hogy ő fogja itt megmenteni az egész pereputtyot.

– Pereputtyot? – ásított a böszörkény. – Te most arra akarsz engem rávenni, hogy lázadjak fel Grimmanó ellen?

– Zzz! – zümmögte a lódarázs helyeslően.

– Korábban kellett volna felkelned. Már régen megtörtént. Itt van a zsebemben a Minden Történetek Papírra Vetőjének varázstolla. Igaz, két darabban. De ha a geriffmadár egy kicsit közelebről is megismeri Hóköményke természetét, már én fogom írni ennek a mesevilágnak a történetét.

– Zzzz! – zümmögte a lódarázs izgatottan. – Hiszem, ha látom!

A böszörkény laza mozdulatokkal, óvatosan egyensúlyozva végigtapogatta a zsebeit, majd még egyszer, de akkor már kapkodva, miközben egész testével ide-oda billegett a faágon.

– Valami gond van? – zenélte aggódva a lódarázs. – Elveszett netalán?

– Detalán! – sziszegte a böszörkény. – Most mi lesz?

– Grimmanó nem maradt mágikus meseíró pálca nélkül. Egy szem egrestől eszébe jutott, hova rejtette fiatalkorában a tartalékot. Még szerencse, hogy abban az egresben nem csak emlékeztető vitaminok voltak, hanem az a méreg is, amit előzőleg én fecskendeztem bele. Pattanj a hátamra, és ha ügyesek leszünk, ma reggeltől alaposan megváltozik ez a mesevilág!

Rippi hallotta, ahogy a zümmögés elhalkul. Akkora csend lett, majdnem megsüketült saját szívdobogásától. Még a hold is a felhők mögé bújt szegyenében. Félreállítják Grimmanót, Meseországban pedig a gonosz fog uralkodni. Azt a nemjóját!

De csak nem és nem akart hajnalodni.

Amikor aztán mégiscsak megvirradt, Hóköményke kinyitotta a szemét. Látott ő már rendetlenséget eleget, hiszen a tőpröncök házában a rend ritka vendégnek számított, de ez a látvány valamelyik rossz álom folytatása lehet csupán.

– Jó reggelt! – mondta barátságosan a geriffmadár. – Hogy aludtál, Hóköményke?

Aztán a választ meg sem várva folytatta:

– Kérlek, ne ijedj meg attól, hogy az évek során néhány kacatot idehordtam a fészkembe. Tudod, nem vagyok én szarka, amit a csillogó tárgyak vonzanak, de azt sem szeretném, hogy madárnak nézzenek, amikor egy-egy elhagyott vízibicikli, illatos gumiabroncs, műanyag ablakráma vagy egészen jópofa fapapucs kerül az utamba. A javítatlanul kidobott, már-már alig sípoló templomi orgonák, a kissé megkopott kovácsoltvas kerítések, a becsületesen megfoltozott lábasok és jobb időket is látott emberi ruhatárok pedig egyenesen a szívem csücskei. Az, hogy a könyvekből csak a táblákat, a székekből csak a támlákat, a cápafogakból pedig csak a sárgákat gyűjtöm, néha még az én rokonaimat is meglepi. De gondolj arra, hogy ha újraültesd a növénygyűjteményemet nagyobb cserepekbe, és hozzá az öntözőberendezést is megjavítod, a többi már alig pár évet vesz majd igénybe, és te visszanyered a szabadságodat.

Hóköményke egyik szemhéja alig észrevehetően remegni kezdett. „Pár év?” – gondolta. „Olyan utálatos leszek veled, hogy pár órát sem bírsz ki majd a társaságomban!”

Rippi a geriffmadár elégedetlen vijjogására ébredt, azonnal talpra állt és megindult a hegyszirt felé, ahonnet a hangot hallotta.

– Bár én a hegymászást csöppet sem élvezem, a geriff könnyéért időben érkezem – dúdolta, és maga is meglepődött, milyen jó kedve lett hirtelen.

*

A királyficsúr egy palota dísztermében ébredt, álmos szemmel körnézett, és azt látta, hogy egy bőségesen megrakott asztalnál ül, előtte kiürült leveses tál, kezében még a zsírfényes kanál, jobbra tőle hatalmas, ropogós pulykasülték, balra édes-mézes főtt burgonyák,

távolabb pedig ízletes sütemények, mosolygós gyümölcsök, sós perecek kínálják magukat elfogyasztásra.

„Úgy látszik, elbóbiskoltam egy kicsit!” – gondolta, és csak úgy pusztá kézzel nekilátott a pulykahúsnak. Rendkívül szórakoztatónak találta, hogy legalább ötven szakács és tizenkét szolga sűrög-forog körülötte, egyre csak töltögetik poharába a világ legjobb italait, s finomabbnál finomabb étek kerülnek az asztalára. S ha még ez kevés lett volna, a Drótszakállú Hercög egyik mulatságos történet után rögtön a következőt kezdte mesélni, így a királyficsúrnak gyakran vigyáznia kellett, nehogy torkán akadjon a falat a nevetéstől.

– Kérnék még uborkát! – mondta.

A Hercög csak csettintett egyet, és máris az asztalon termett vagy tízféle remek savanyúság.

– Az előbb azt álmodtam, hogy beleestem a kútba – mélázott el hirtelen Tutálibe.

– A kútba? – lepődött meg a Drótszakállú. – Máris szólok az álomfejtőknek. De szerintem ez csak jót jelenthet.

– Valóban nem rossz, hogy a várt hideg víz helyett ilyen meleg fogadtatásban részesültem. Nem sok kedvet éreztem ahhoz, hogy odalent kuksoljak a kövér békák között...

A vacsora végeztével pompás szivarra gyújtottak, majd kísértáltak az erkélyre egyet levegőzni.

– Szerencsés embernek mondhatod magad, fiam. Bár kezdetben, mint tudod, elneveztem a házasságodat gyönyörű leánygyermekemmel, de most már látom, hogy te vagy a legrátermettebb ember Lenzőke Szekréнке kezére.

– Ööö... Mi van? – köhögött a királyficsúr. Olyan furcsán érezte magát. – Mintha ez már megtörtént volna velem...

Ekkor valahonnet ijesztő morajlás hallatszott, a palota pedig rázkódni kezdett. Málibe rémülten az erkély korlátjába kapaszkodott.

– Földrengés?!

A Drótszakállú elmosolyodott.

– Szekréнке most fordult a másik oldalára. Tudod, miután esténként elfogyaszt harminc talicska csokoládés piskótát, kissé nyugtalan az álma. Meg aztán izgul is, hiszen holnap lesz az esküvője, és a kovácsmester még mindig nincs kész a jegygyűrűvel.

„Aha, már emlékszem. Most jön majd Alfagyula, és szépen kimenekít innen” – gondolta a királyficsúr, és kissé megnyugodott. Akkor nem történhet baj.

– Ezt már egyszer megálmodtam, de nem emlékszem a folytatásra, csupán a kút hideg vizére – mondta ki hangosan.

A Hercög nagyot nevetett.

– A Mindentudó Szökőkútra gondolsz? Egyet se félj. Az lesz a nászajándékom.

Tutálibe áthajolt a korláton, a messzeséget fürkészte. Alfagyulának már fel kellett volna tűnnie a távolban. Hogy húzza az időt, úgy tett, mint akinek nagyon is ínyére van a közelgő házasságkötés.

– Szekréнке súlyát már csak a szépsége múlja felül – mondta. – Köszönöm szépen a megtiszteltetést. Régebben a szívem...

– ...Hóköménykéért dobogott – fejezte be a mondatot a Hercög. – Tudom. Mondtad. De a rád váró hatalmas hozomány segít majd őt teljesen elfelejteni. Az én aranypénzeim soha nem változnak lepkévé.

Ekkor ismét megmozdult az egész palota, és kihallatszott, ahogy a díszterem hatalmas csillárja örült csilingelésbe kezd. Muszáj volt megint megkapaszkodniuk.

– Szeretnék még egy kicsit levegőzni – mondta Tutálibe. – Remélem, ez a Mutatóujjon Forgó Palota elég szilárdan áll a lábán! Vagyis az ujján...

A Drótszakállú Hercög akkora nevetésbe kezdett, hogy még a szemöldöke is szikrázott jókedvében. Amikor abbahagyta a kacagást, megveregette a királyficsúr vállát.

– Gyűjts erőt a holnapiakhoz, Málibe. Ami pedig a jegygyűrűt illeti, ne aggódj. A kovácsmester holnap hajnalig kapott haladékot, hogy elkészítse.

Ezzel eltűnt a vastag brokátfüggöny mögött, hősünk pedig türelmesen várta a váratlanul, hatalmas szárnycsapásokkal közelítő zöld színű segítséget.

De az csak nem akart megérkezni.

– Alfagyula, jelentkezz! – suttogta a lustán lengedező szélbe. – Te, a kettes számú hadihattyú, aki nagy magasságokban is képes vagy kikémleni az ellenséges csapatok mozgását, segíts nekem innét elmenekülni! Hadd pattanak a hátadra, mielőtt a Hercög hozzám adja a lányát, mert aztán már tényleg soha többé nem szabadulok!

De Alfagyula bizony csak nem jött. Az este viszont megérkezett, így a királyficsúr kénytelen volt nyugovóra térni az egyik vendégszobában.

*

Aki látott már kétütemű lódarazsat, az tudja, hogy személyében tulajdonképpen a Meseország legkényelmesebb közlekedési eszközét köszönhetjük. Gyorsabb és nem beszél annyit, mint egy hadihattyú, nem fogyaszt kénkövet és nem billeg folyton jobbra-balra, mint a varázsseprű, még véletlenül sem töri el a szárnyát, mint a Peggazus, és szegény utasnak nem a csőrben kell lógnia, mint ahogy azt egy geriffmadár kényszerű utasa tapasztalhatja, hanem kényelmes nyeregben feszíthet, akár egy rettenthetetlen kerékpárversenyző.

Sajnos, nem tökéletes, mert még Meseországban sem minden az. Ha víz éri szegény kétüteműt, megrozsdásodik.

Ezek a gondolatok a böszörkény mindkét fejében megfogalmazódtak, ám amikor észrevette, hogy cseperegni kezd az eső, már mindkét esze mást szeretett volna. „Azonnal szólak a lódaráznak, hogy bújjunk el valamelyik barlangban, amíg meg nem javul az idő!” – határozta el az egyik. „A szoknyámmal letakarom, mert ha jobban rájön az eső, egy rakás ócskavassá válik, és gyalog soha nem érem el Grimmanó házáat. Már csak azért sem, mert fogalmam sincs, merre található...” – gondolta a másik.

– Nagyon befelhősödött az ég! – zümmögte a lódarázs. – Azt hiszem, esni fog.

A böszörkény a halkán duruzsoló „járom” feje fölé tartotta mindkét kezét, hogy ne érje víz.

– Dehogyan fog esni! – mondta. – Azt biztosan megérezném vasorrom nyergében, vasfogam gyökerében és vastagtalpú cipőm fűzőjében.

Ekkor egy nagy esőcsepp éppen a lódarázs szemébe cseppent.

– Már esik is! – zirregte az rémulten. – Le kell szállnunk, fedelet kell keresnünk!

– Ó, ezer bocsánat és másfél barna békapikkely! Az csak a szememből kicsorduló árva könnycsepp volt! – bizonygatta a böszörkény, és fejről lekapott kendőt odatartotta az egyre rekedtebben berregő kétütemű fölé. – Meghatódtam egy pillanatra, mert eszembe jutott dédnagymamám, aki zsenge kislány koromban beavatott a varázsporok, mágialöttyök és egyéb miacsodák elkészítésének titkába. Tőle tanultam a búbajjal és búbájjal járó kenők, kencék és kenceficék kotyvasztásának gonoszságait is.

Ekkor a szél kitepte a böszörkény kezéből a kendőt, és messze a távolba repítette. Az eső viszont egyre sűrűbben szemerkélt.

– Érzem, hogy a rosszkedv mind jobban elhatalmasodik rajtad – zürrögte a lódarázs.

– Nemsokára megérkezünk, addig is gondoldj valami szépre!

– Már hogyan is tehetnék ilyet! – méltatlankodott a banya. – Az aztán végképp elborzasztana engem! Különben is, az én gyermekkoromat Grimmanó találta ki, aki úgy gondolta, hogy egy böszörkénynek mindenből csak a csúf jár.

– Krrh, zrrr, mrr, vbrh! – zörögte a lódarázs, de az utasa annyira el volt foglalva a saját gondolataival, hogy nem vette észre, mekkora baj van.

– Látom, a szájalomtól neked is köhögni kezdett a szívmotorod! Hát még ha elme-sélem, hogyan is váltam én kétfejűvé!

– Prrrc, vrbrhc, mrrr, brrbgrhrr! – hallatszott a szakadó esőben, ami annak volt köszönhető, hogy szegény kétütemű lódarazsakat senki sem értesítette arról, hogy ha a kétfejű böszörkények egyszer elkezdenek mesélni valamit, azt minden körülmények között igyekeznek be is fejezni. (Ha csak orron nem durrantják őket hagymával.)

– Az iskolában gyakran megbuktam, osztálytársaim pedig rendre kicsúfoltak. Egy szép napon megelégeltem a dolgot, s arra kértem dédnagyanyámat, készítsen olyan varázsitalt, amittől kétszer annyi eszem lesz, mint a többieknek.

– Drrgncrrf! – nyikorogta a kétütemű banyajármű.

– Igen, eltaláltad. A mami elrontotta a varázsigt, nekem pedig nőtt még egy fejem. És ha most azt gondolod, hogy az eszem is megduplázódott, akkor...

És valóban! A lódarázs már nem gondolt semmit, nem látott semmit, a rozsdától még a szárnyait is képtelen volt mozgatni. Egy halom ócskavasként zuhant a folyóba, annak is a kellős közepébe.

A böszörkény egyik feje ugyan rájött, hogy baj van, ám a másik kobakja mindenáron be akarta fejezni a megkezdett történetet.

– ...tévedsz, hiszen a másik eszem pont az ellenkezőjét...

– Segítség! Nem tudok úszni! – kiabált a másik fej.

– Legalább te ne szólj bele, légy szíves! Hol is tartottam?

– Hogy a másik eszed...

– ... pont az ellenkezőjét gondolja, így nem jutottam túl sokra. Persze azért arra képes voltam, hogy a királyficsúrra ezeréves álmodat bocsássak! És most maga Grimmanó tapasztalhatja meg, mit jelent az, ha én újra...

Ekkor a böszörkény, mivel nem tudott úszni, elsüllyedt.

*

Rippi öröme nem tartott sokáig. A sziklaszirt messziről megmászhatóknak tűnt, de most, hogy itt állt alatta, látnia kellett, hogy nincs az a ló, ami feljut innét a geriffmadár fészkéig. Próbálkozott ugyan, néhány métert sikerült is feljebb jutnia, de aztán már tényleg csak úgy juthatott volna tovább, ha valamilyen csoda folytán sikerül szárnyat növesztenie. Törte a fejét valami megoldáson, ácsorgott egy kicsit, majd újra és újra megkerülte a sziklát, ám használható ötlet az nem jutott eszébe.

– Ez a helyzet, sajnos, nagyon meredek, összetöröm magam, ha nekieredek!

Odafent a fészekben gyorsan elszállt Hóköményke maradék jó kedve is. Amikor átverekedte magát a fogvatartója által évekig szorgalmasan gyűjtött sokféle kacaton, majd lenézett a szédítő mélységbe, látta, hogy arra bizony nem vezet a menekülés útja. Ugyanaz volt a helyzet a másik oldalon is, ráadásul eleredt az eső, és ő nagyon nem szeretne, ha elázik a frizurája.

– Hát nincs ennek a háznak teteje? – kérdezte bosszankodva.

– Örülj inkább, hogy alja van meg oldala! – mondta a geriffmadár unottan, miközben a reggeli adag pástétomját csipegette. – Kérsz egy harapást?

– Még csak az hiányzik, hogy megharapj! – sziszegte Hóköményke, és felkapott egy díszesen faragott széklábat. – Csőrön koppintlak, rút kacsamadár!

– Látom, elkezdted a nagytakarítást! – kacarászott a geriff, és meglebbentette hatalmas szárnyait. – Most alszom egyet, kérek, ne csinálj túl nagy zajt!

– Sajnos, ezt a fajta munkát lehetetlen csendben végezni – dühödött fel a leányzó. – Például amilyen ügyetlen vagyok, kirepül a kezemből ez a székláb, és betöri ott szemben azt a nagy kristálytükroöt, ni!

Hatalmas csörömpölés.

– Vagy itt vannak ezek az ezüst evőeszközök. Milyen csúnya hangjuk van, ahogy egymás után belepottyannak ebbe a vassfazékba!

A geriff kinyitotta az egyik szemét, de aztán vissza is csukta.

– Ügyes próbálkozás, Hókökike, de a mi fajtánk akár háromszáz napot is kibír alvás nélkül.

– Hókökike? Na, várj csak, undok gurgulamadár!

Ezzel Hóköményke énekelni kezdett, de annyira hamisan, hogy a szomszéd sziklákon tanyázó madarak azonnal elhatározták, hogy délebbre költöznek. A geriff néha vijjogott egyet, mint akinek nagyon tetszik, amit hall, és maga sem tudná szebben, aztán halkán megjegyezte:

– Te fogsz hamarabb elfáradni, fogadjunk egy ízletes alpári póktojásban!

Hóköményke szeme szikrákat szórt, és jól láthatón azon törte a fejét, hogy hová bújjon az eső elől. A geriffmadarat a végsőkig felbosszantani csupán másodlagos célja volt jelen pillanatban. Átverekedte magát egy rakás lyukas függönyön, varjútollon és hegedűtokon, majd megbotlott egy fazékban, amely tele volt rozsdás láncsal és különféle méretű lakattal. Hirtelen ötlettel a már mélyen alvó geriffmadár egyik lábát odaláncolta egy mohával sűrűn benőtt ágyúgolyóhoz, majd minden holmit, ami ehető volt, kidobált a fészekből.

„Köszönöm, hogy gondolsz rám, Hóköményke!” – gondolta Rippi odalent, amikor tekintélyes mennyiségű pástétom és főtt kukorica potyogott a fejére.

„Most már éhezni fog, és újabb táplálékért sem tud elrepülni!” – gondolta Hóköményke, aki végül egy hatalmas könyvszekrényben talált magának menedéket. Mivel a jelenleg édesen szunyókáló szárnyas csak a könyvek fedelét gyűjtötte, akadt benne hely bőven. Amikor kényelmesen leült egy halom papírra, Hóköményke egy kézzel írt füzetre lett figyelmes. Belelapozott, elolvasta az első néhány sort, majd nagyot dobbant a szíve.

Kiderült, hogy a nagyon becses ritkaság Búbánat Benedek, Kilencvenhatodik Tejfogú Gyurma György kúrály udvari költőjének verseit tartalmazza, amelyet egytől-egyig a tej dicsőítésére költött a nagy uralkodó megbízásából. Gyurma kúrály ugyanis kilencvenöt elődjével szemben nem szőlőlevet, hanem kizárólag tejet fogyasztott a lakomák során, és fanyalgó híveit is eme egészséges ital fogyasztására biztatta. Nem sok sikerrel.

Benedek, a remek rímek mestere költeményeivel dicsőítette ugyan a tehéntőgyek zamatos ajándékát, ám titokban maga is erjesztett szőlőlevet fogyasztott. Amikor a kúrály ezt megtudta, iszonyú haragra gerjedt. Egy emberevő sárkányokkal teli verembe dobatta a poétát.

A reggeli ajtónyitáskor ijesztő látvány tárult az örök elé: a máskor oly vérszomjas szörnyetegek hangosan zokogtak, és térdén állva könyörögtek, hogy vigyék onnét Benedeket minél messzebbre, mert ők már nem bírják cérnával a rímeit.

*

Hóköményke elgondolkodott ezen a történeten. Kilesett a kulcslyukon a geriffmadárra, és megállapította magában, hogy az távoli rokona a sárkányoknak. Lesz, ami lesz! Kinyitotta a szekrényajtót, megköszöri a torkát, majd fennhangon olvasni kezdte Búbánat Benedek Óda a tejhez című költeményét:

A tejhez nem megyek óda,
jöjjön a tej csak íde.
Ó lesz a hőse ennek a dalnak,
tőle kapom a tejhatalmat,
habos bajuszt, hófehéret,
a tej akkor jó, ha érett,
mondhat bármit a perzsa sah,
nem bánanak a tejsavak,
emberfölötti energiával
lát el, ha küzdök allergiával,
elmúlik minden, a tej örök,
hát én most jól betejölök.

– Jaj, ne! Kérlek, ne! Ezt ne! – vijjogott a geriffmadár.

Hóköményke kikukucskált a szekrényből.

– Tejérzékenységed van, tyúkocskám? – kérdezte gúnyosan. – Akkor jól figyelj, mert van itt még vagy ezer versszak.

A tej fehér, a tej finom,
meginni meg én, megbírom.
A tej sejtelem és sajt-elem,
ha tehén vagyok, hát termelem,
a tej áhítat, jó modor,
szenvedély, ami elsodor,
a tej értelem és izgalom,
nem hagyja, hogy meghízz nagyon,
rádvilágít, akár a lámpás,
tőle édes a tatármártás,
kenyérre kenem vajpuhán,
s lehull rólam a rabruhám...

A geriffmadár újra felvijjogott, Rippi felébredt a bóbiskolásból. „Mindjárt csöppen lefelé az első könnylabda, nem árt résen lenni!” – gondolta. De melyik csepp alá tartsa oda Grimmanó életmentő varázstollát? Melyik lesz ezek közül a geriffmadár első könnye? Hatalmas cseppekben hullott ugyanis az eső.

– Könyörgöm, hagyd ezt abba! – jött a rimánkodó hang a szekrényen kívülről. – Gyűlölöm a tejet! Ki nem állhatom Benedeket! Belepusztulok verseinek még a gondolatába is!

Hóköményke kilépett a szekrényből, és azt látta, hogy a geriffmadár kétségbeesetten csörgeti a láncát, tehetetlenségében a saját tollát tépi, csapkod maga körül, füstöl, mint egy tűzhányó, míg a fészekből lyukas zoknik, üres uborkásüvegek és elgörbült ezüstpénzek röpülnek szanaszét.

„Jön már, jön már, közel a pillanat! Ó, ha most elállna egy kicsit az eső!”

De az eső tovább ömlött, Hóköményke pedig elemében érezte magát. Szavalt, szavalt, egyre hangosabban, oda se figyelve a geriff könyörgésére, ígéreteire, féktelen tombolására.

Bármihhez kezdek, tejes a siker,
elfogyasztja egyke és iker,
tejben-vajban lubickolgotok,
így várom a nyugis holnapot,
előre látom, remek jelenet:
felémbresztem az aludttejemet,
rossz kedvem ma annyira kevés:
madártejben a csiripelés,
elkerülöm a ronda fejjörcsöt,
ha iszom havonta hetvenöt tejfröccsöt,
és rögtön ott termek a helyszínen,
ha szólnak, hogy megjött a tejszínem.

Rippi izgatottan futkosott körbe-körbe a szikla körül, foga közt tartva a csodatoll két darabkáját.

– Ha szerencsém lesz egy cseppet, elkapom azt a cseppet! – szűrte a foga közt a szót. És valóban, Hóköményke azt látta, hogy a geriffmadár egyik szemhéja vadul rángatózni kezd, mintha nemsokára sírásban törne ki, küzd az ismeretlen érzéssel, szégyenlősen elfordul, kihajol a fészekből, már-már megtörténik az, ami egy kisebbfajta csodával egyenlő.

Ugyanis ezt a teremtményt még sem élő, sem holt nem látta könnyeket ejteni!

Csakhogy hölgyünk egy kicsit elbáméskodott, és a kihullani készülő csepp félúton megakadt. Hóköményke észrevette, hogy minden eddigi igyekezete kárba vesztet, ha nem folytatja Búbánat Benedek verseinek felolvasását, csakhogy közben a füzetet alaposan eláztatta az eső, rajta olvashatatlanná mázolvá az oda tintával gondosan odakanyarintott örökbecsű sorokat.

Ajjaj! Mi lesz így? Megpróbált hát gyorsan kitalálni valamit fejből.

A tej... A macskámnak is kell.
Becsukja szemét, hogyha lefetyel.
Ha jóllakott, akkor dorombol.
A tej... Megszépit. Izé... Nem rombol.
Finom a cékla... Tejföllel.
De erre rím még nem jött el...

A geriffmadár mindkét szemhéja erre nyugtalanul remegni kezdett, mintha bármelyik pillanatban tüszentésben törne ki, küzdött egy ismerős érzéssel, bocsánatkérően elfordult, már nem is hajolt ki a fészekből...

Az előbb kihullani készülő csepp teljesen felszívódott, és az egész teremtmény iszonyatosan megrázkódott. Külön nevetett a mája, külön mindkét szárnya, a csőre vihogott, a torka gurgulázott, leláncolt lába hatalmas csörrenéssel rándult néha egyet.

Biztos, hogy még sem élő, sem holt ennyire kacagni nem látta őt!

Hóköményke szeméből viszont valóban kipottyant egy kövér könnycsepp. A geriffmadár fészkének sáros, korhadt aljára hullott, és ott nem ragasztott meg semmit.